

אדוניס קמטי הזמן

1. (שדות)

הרוח באה,

תחת בית שחיה, ספרו הריק של החלל.

החושק ברוח, וסבותיו הרבות עמו,

אומר בעצם רק שני דברים:

א' - אין להבחין ברוח,

בין דמותה לבין משמעותה,

ב' - באמצעות הרוח, אפשר לדעת

את עמק התהום, שאורו של השיר

מוביל אליה.

הנה הוא מתפרץ, הרחוק הנסתר והמערפל,

מניף את דגלה של הרוח.

החלל קמט בזעף את גבותיו -

האם הרוח לא אמרה לו

מתי היא תניח את מקל הנדודים, והיכן?

השמש אומרת לאור:

החזק בחבלי הרוח,

כדי שתיטיב לרקוד

על קצות הענפים.

הרוח מתרחקת,

מפנה ערף

לגיסות הזמן.

זמן -

מחק בידי הרוח.

זמן -

מלקט דמעות של בני אדם

וממלא בהן את אסמי הרוח.

אני נוטה להאמין

שהאבן היא ראשית הרוח.

הרוח קובעת

שללילה יש פנים אחרות

שמולן אני עומד נבוך:

הן שלך?

או שלי?

הרוח תפרה בגד בצבע אהיד

למען משפחת היקום.

הרוח הפליגה
 בספינות של עצים וצמחים,
 כל העצמים הפליגו עמה,
 אינם יודעים אם לטייל או לנדוד,
 אינם מבחינים בין קרוב לרחוק,
 בין יום ללילה.
 החופים נעים,
 כל המעגנים הם אקראיים.

הרוח היא דרך המובילה אל עצמה -
 על הדרך הזו
 מחליף האבק את כתנותיו,
 והעננים עוטים את פרוות הנודים.

קומת האפק היא מראה,
 בפניה מתגנדרת הרוח,
 מתרברבת בשערותיה הארכות.

צמח רוכן, מניח ראשו בין ורעותיו,
 צפור רועדת,
 דלת מתעופפת,
 חלון נם ללא מעטה,
 שיח ורדים פרוע:
 אלה הם מספר מרוחים בגליון הערב,
 שקלמוס הרוח
 הותיר מול ביתנו.

רוח -

על כתפיה
מטלטלים פעמוני המרחקים,
בין ידיה
משתעשעים ילדי העשבים.

בריסיה,
מוחה הרוח את קמטי הזמן.

ביצד לא יהלך
על סף קצוני ארז,
מי שהפקיד את נכסיו
ביד הרוח?

הרוח מדברת -
ללא מלים:
תעתועי בריאה
במדבר המשמעות.

רוח
אוחזת את קצות אצבעותי,
מוהלת ידיה בידי.

יום ועוד יום -
שרות נחרשים בידי
הרוח.

2. (הכוכבים ואורחיהם)

הרוח באה -

שערי התמונה נסגרים,
שערי המשמעות נפתחים.

בנוכחות הרוח,

האבק מתפלל

תפלת נדודים.

מדוע טמון

ברוח גם האור

בדרכים העוקפות?

אינני יכול לשכח את תוי פני הרוח

כאשר נקשה שלשום על דלתי,

הניחה ראשה על השער

ונשענה בכל כבד משקלה על המפתן.

פניה היו ירקות,

אבל על כתפיה נשאה

אפק שבור.

מאז שהלילה שמע את נקישותיה על הדלת,

הוא נספג

בקרשי הבית,

במתכת,

בניר ובספרים,

הוא גם נספג

במטה, בלבוש ובגוף.

הנה הגיעה הרפכת טרם זמנה - רפכת לרוח

עמוסת נוסעים

ששוכחים את שמותיהם כמעט

בהגירה שאין לה שם.

הרוח הציבה את אהליה

בחיק השדות -

העשבים פרים נידים,

מה יפה הוא רקוד הצמחים,

מה ארכים הם צוארי העצים.

מענין מדוע סולד אני מלחיצת יד

שאינה לוחצת את יד הרוח?

הרוח מלמדת אותו

להתיחס לצלו

כמו היה דמותו האחרת.

השמים עצמם

אוחזים את חבל

הרוח.

הרוח היא גם

רוח

וגם מסכה.

הרוח לעולם לא תמצא
ענפים שימחאו לה כף,
כמו הענפים ביער של
חיי.

יש קול לרוח
שאומר שהוא את.

ביצד הוא ישכנע אותה באהבתו
בעודו, כמו הדומים לו,
נתון לחסדי הרוח?

רוח -

יסודות מתמזגים,
כל החיים הם גל אחר.

הרוח באה -

אין לו רצון
ללקת לאולם הגדול,
שפתחו הכוכבים לאורחיהם,
בפער הזה.

3. (עצים כותבים את דברי ימי אנחות החלל הריק)

רוח -

מה לחש לך,
אתה העלה הנדף ברוח,
השיר הזה שעולה
מגרונות העצים?

בְּאֲדָמָה פְּצָעִים רַבִּים,
שֵׁיֶד הַשֶּׁמֶשׁ שִׁכְחָה,
וַיֵּד הָרוּחַ מְרַפֵּאת.

שֶׁמֶשׁ אֲרַכַּת צַפְרָנִים
שׁוֹרְטֵת אֶת פְּנֵי הָרוּחַ.

הָרוּחַ מִמֶּשׁ עוֹבְדֵת
בְּנִגּוּד לְמָה שֶׁחֹשְׁבִים.

רוּחַ -

מְהֻלָּכֵת הִיא כְּמַעֵט תְּמִיד
בְּרִגְלִים יַחְפוּת.

אֵינִי קוֹרָא אֶת זְמַנִּי בְּאֵמֶת
מִבְּלֵי לְהַשְׁעֵן עַל כַּר הָרוּחַ.

אֶתְמוּל עוֹד קוֹיֵתִי
שֶׁאֲחַמִּיץ אֶת רַכְבַּת הָרוּחַ.

רוּחַ -

מְחֻרְזֵת שֶׁל אָבָק
בְּצוּאָרוֹ שֶׁל הַחֶלֶל הָרִיק.

רוּחַ -

הַנִּיחָה יְדִיהָ עַל מִצְחוֹ שֶׁל הָאֶפֶק,
גּוֹפּוֹ בְּכַגְדֵי הָעֲנָנִים
הִיָּה שְׁטוּף זְעָה.

השמש באה אל ביתה של הרוח,
עמדה על המפתח,
לא ידעה כיצד לנקש על הדלת.

הרוח אינה יודעת
איך לספר את קומות הארמון שבו היא מתגוררת.

קומת האפק
התקפלה כמעט
אל מול הרוח.

ילד משתעשע
מניח לרוח מסכה.

אפק -
כמו תינוק
היוצא מרחם הרוח.

אל תכבי עצמך,
רוח הלילה,
לפני שתדליקי את נרות השחר.

לפעמים,
הרוח מזמנת אותי אל מבצרה הרם,
כדי להשקיף
מגזזטראותיו
כיצד מרחיבה היא את גבולותיו של החלל הריק.

הַרוּחַ וְהָאֵבֶק
חֲלִיָּה אַחַת.

לְפָצְעוּ סוּדוֹת
שְׂגִיטַת הַרוּחַ
מִתְלַבֵּטת אִיךָ לְנַגְנָם.

הַחֲלָל וְהָאֵבֶק אֵינָם מִתְפִּיִּסִים
בְּלִשׁוֹן בְּלִשְׁהִי,
כְּמוֹ שֶׁהֵם מִתְפִּיִּסִים בְּרוּחַ.

מִי אֲנִי בְּכֻלָּל
שְׂאוּכַל לְצִיר בְּעוֹד עֵינַי הַרוּחַ חוֹזָה בִּי?
לְמֵרוֹת זֹאת,
אֲנִי הוֹלֵךְ וּמִצֵּל עַל צַעְדֵי
בְּסִיוְעָה שֶׁל שְׁמֵשׁ
שֶׁהַרוּחַ אֵינָה יְכוּלָה לְהַצִּיל.

עֲצָמָה הַרוּחַ אֶת עֵינֶיהָ וְנִמְנְמָה, -
הָעֲצִים
כּוֹתְבִים אֶת דְּבָרֵי יְמִי
אֲנַחוֹת הַחֲלָל הָרִיק.

4. (עוגבים מתקופות רחוקות של ילדות)

שמש ושלג ורוח

ברגע אחד -

ויש מי שאומר: מה פשוט הטבע!

רוח עקרה

שיצועה נשבע

שהיא לא הרטיבה אותו

אפלו לא בטפת זרע אחת.

כיצד נגזזות

צפרניה של הרוח?

רוח מלטפת קלידי

עוגבים מתקופות רחוקות של ילדות

רוח -

מאין באות

הדמיות הפחלות הללו,

הנשאות על כנפיה?

קויתי לראות ולו דמעה אחת

שזולגת מעינה של הרוח,

פעמים רבות ראיתי את שדיה ושערותיה,

ואת אותה להבה סגלה

המקיפה את מתניה.

נַפְגְּשָׁנוּ - אָנִי וְהַרוּחַ,

חֶלֶף רָגַע

שָׁבוּ הִיא כְּמַעֵט

שָׁכַחָה אֶת יְדָה בְּתוֹךְ יָדַי.

רוּחַ -

פָּרְשָׂה אֶת כְּנָפֶיהָ,

וְעָטְתָה אֶת אֵיבְרַי.

לֹא וְלֹא, רוּחַ,

אֵין לָךְ מְסָפִיק אֵיבְרִים

לְהַכִּיל אֶת עֲנָנַי.

(פרינסטון, מרס-אפריל 1997)

מערבית: ראובן שניר

"קמטי הזמן" (תג'אעיד אל-וקת) היא החטיבה החמישית מתוך אינדקס פעולות הרוח (פהרס לאעמאל אל-ריח, בירות: דאר אל-נהאר, 1998). החטיבות האחרות בספר: "גוף" (התפרסם בהליקון, גיליון "גוף"); "ראש היום על כתף הלילה"; "גשם"; "גרונו של אינדיאני"; "ביקור בהרלם", "שרטוטים של גוף השלג", "קִיץ", "חלונות", "ימים לכתיבת הגלות", "נרות", "מסורות של מטאורים", "מדריך מסע ביערות המשמעות" (התפרסם בהליקון, רשות היחיד |ו).